

Θέλω μόνο ένα πράγμα: Όλα όσα έχεις!

Το
Τελεσίγραφο

anders de la

moftte

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΑΝ ΚΑΙ ΜΟΛΙΣ ΛΙΓΟ ΠΑΡΑΠΑΝΩ από τα τριάντα, η επιθεωρήτρια της αστυνομίας Γιούλια Γκάμπριελσον είχε προλάβει κιόλας να δει πολλούς νεκρούς ανθρώπους. Ενδεχομένως πιο πολλούς και απ' όσους ίσως είχαν δει οι περισσότεροι συνάδελφοί της, με εξαίρεση, βέβαια, εκείνους τους ελεφαντόμορφους τύπους που ενδημούν στα άδυτα της Διεύθυνσης Εγκληματολογικών Ερευνών. Αυτούς τους τύπους με το στόμα που μύριζε μέντα και που τόσο αδιάντροπα σχολίαζαν τη σωματική της διάπλαση, αυτούς οι οποίοι χρησιμοποιούσαν τη λέξη *password* αντί άλλου μυστικού κωδικού στους υπολογιστές τους και που ποτέ δεν ήταν διαθέσιμοι μετά τις δύο το μεσημέρι. Αναμφίβολα, όμως, ούτε καν αυτοί οι κρυφοαλκοολικοί του κλαμπ *Τικ-Τακ* δεν θα είχαν αντικρίσει κάτι τόσο τρομερό όσο αυτό το σώμα που κειτόταν μπροστά της επάνω στον πάγκο του νεκροτομείου. Αν, βέβαια, μπορούσε κανείς να αποκαλέσει αυτό το πράγμα σώμα.

Είχαν περάσει περίπου εννιά χρόνια από την πρώτη της επίσκεψη εδώ, στο Νεκροτομείο της Σόλνα. Ο πρώτος της νεκρός, τότε, είχε φροντίσει να μην ενοχλήσει κανέναν. Θλιβερά αμίλητος, είχε μείνει σωριασμένος μέσα στο διαμέρισμά του ένα ολόκληρο καλοκαίρι, και τα σκουλήκια τον είχαν κάνει σιγά σιγά ένα με το πλαστικό δάπεδο. Όταν άνοιξαν τον σάκο με το πτώμα, λύγισαν τα γόνατά της. Αλλά το σώμα που βρισκό-

ταν τώρα μπροστά τους επάνω στον πάγκο βρισκόταν σε χειρότερη κατάσταση. Πολύ χειρότερη.

Κοίταξε λοξά τον συνάδελφό της, τον Αμάντε, που στεκόταν δίπλα της. Το καρύδι του ανεβοκατέβαινε στον φρεσκοξυρισμένο λαιμό του. Δεν θα έλεγε κανείς πως η πρώτη του φορά ήταν ήπια γι' αυτόν. Αρκεί να μην του ερχόταν εμετός. Η Γιούλια έκανε λίγο πίσω, για να απομακρύνει από τη ζώνη κινδύνου τα παπούτσια και το παντελόνι της.

Ο Αμάντε φάνηκε να αντιλαμβάνεται το βλέμμα της. Έστρεψε το κεφάλι του και χαμογέλασε σαν να ζητούσε συγγνώμη. Τα καστανά μάτια του πίσω από τα σκούρα γυαλιά του, έδειχναν φιλικά και συγχρόνως λυπημένα, κάτι που εξέπληξε τη Γιούλια, μιας και είχε προετοιμαστεί περισσότερο να εντοπίσει τα σημάδια της ναυτίας. Ή –γιατί όχι;– μια σύσπαση του προσώπου, του τύπου πάρε-με-από-δω-μέσα, η οποία θα θύμιζε παλιό αυθεντικό πανικό. Κάτι τέτοιο θα ήταν απόλυτα κατανοητό. Ο νέος συνάδελφός της δεν ήταν κανονικός αστυνομικός, αλλά πολιτικός υπάλληλος που διεξήγαγε έρευνες. Θα ήταν απείρως πιο ευχαριστημένος αν καθόταν σ' ένα ασφαλές γραφείο περιτριγυρισμένος από λογίων λογίων στατιστικές αντί να καταπιάνεται με την άμεση, πρακτική δουλειά ενός αστυνομικού στον πραγματικό κόσμο. Το ερώτημα ήταν γιατί αυτό το παχύδερμο ο προϊστάμενός της, χωρίς καν να την έχει προειδοποιήσει μάλιστα, της φόρτωσε έναν χαρτογιακά που τον έπιαναν τόσο εύκολα αναγούλες. Αποφάσισε μέσα της να λύσει αυτό το μυστήριο πριν τελειώσει η μέρα.

Απέναντί τους στεκόταν ο φαλακρός ιατροδικαστής και ξεφύλλιζε μια στοίβα χαρτιά. Έδειχνε σαν να μην έβρισκε αυτό που έψαχνε. Ή μπορεί και να αναζητούσε τις σωστές λέξεις με τις οποίες θα ξεκινούσε την αναφορά του. Κάπου στο βάθος της αίθουσας του νεκροτομείου μπήκε σε λειτουργία το κλιματιστικό, βγάζοντας έναν υπόκωφο, δυσοίωνο ήχο.

Ο Αμάντε ξεροκατάπιε πάλι. Η Γιούλια τού έκανε ένα νεύμα, και στο πρόσωπό της χαράχτηκε ένας μορφασμός που θύμιζε κάτι σαν χαμόγελο ενθάρρυνσης.

Θα μπορούσες να κοιτάξεις αλλού για λίγο, του είπε, αλλά από μέσα της, έχοντας την έγνοια του. Είναι τελείως ανθρώπινο. Στους ζωντανούς δεν αρέσει να βλέπουν νεκρούς. Δεν θέλουν να τους υπενθυμίζουν το μοιραίο. Φτωχοί, πλούσιοι, καλοί ή κακοί. Αργά ή γρήγορα, όλοι μας θα βρεθούμε ξαπλωμένοι με άκαμπτα, παγωμένα άκρα. Ίσοι απέναντι στον θάνατο. Γι' αυτό άλλωστε οι περισσότεροι άνθρωποι αποφεύγουν να κοιτάξουν τους νεκρούς ή λένε κάτι άσχετο ή και κάποιο άνοστο αστείο για να σπάσουν τη σιωπή.

Αλλά όχι η Γιούλια. Εκείνη ανήκε σε μια σημαντικά μικρότερη μερίδα ανθρώπων. Σε μια μερίδα που εκμεταλλεύεται τη σιωπή γύρω από τους νεκρούς. Παρατηρεί. Ακούει. Αντιλαμβάνεται.

Όλοι οι άνθρωποι έχουν έναν ρυθμό, έναν τρόπο με τον οποίο κινούνται στη ζωή τους. Το είχε μάθει αυτό στον πρώτο της κιόλας χρόνο στο Εγκληματολογικό. Το ρυθμικό μοτίβο κάποιων ανθρώπων το αντιλαμβάνεται κανείς γρήγορα, ενώ για ορισμένους άλλους απαιτείται μεγαλύτερη προσοχή. Ιδιαίτερα όταν επιχειρεί κανείς να αντιληφθεί τον συγκεκριμένο ρυθμό εκ των υστέρων. Να τον διακρίνει στο σπίτι τους, στα υπάρχοντά τους, στο σώμα τους, καθώς και σε τόπους όπου έχουν διαπραχθεί εγκλήματα. Είναι εύκολο να αφηθείς και να παρασυρθείς από πράγματα που αποσπών την προσοχή σου. Να λειτουργείς όπως και οι περισσότεροι συνάδελφοί της, εστιάζοντας σε στοιχεία που δηλώνουν την παρουσία τους με τον πιο κραυγαλέο τρόπο. Όπλα, φονικά εργαλεία, λεκέδες αίματος, δακτυλικά αποτυπώματα. Προφανή ίχνη βίας και θανάτου.

Αυτά, τις πιο πολλές φορές, επαρκούν σε σημαντικό βαθμό για να οδηγήσουν στη θετική έκβαση μιας έρευνας, αλλά υ-

πάρχουν και περιπτώσεις όπου απαιτούνται περισσότερα. Καμιά φορά δημιουργείται η ανάγκη μιας άλλης παρουσίας, όπως αυτή της Γιούλια, η οποία θα στέκεται σιωπηλή και θα ακούει με τη μεγαλύτερη δυνατή προσοχή. Που θα αναζητά τις λεπτομέρειες εκείνες οι οποίες διαταράσσουν την ομαλότητα. Ένα ποτήρι που θα λείπει από κάποιο ντουλάπι, μια στραβά κουμπωμένη ζώνη, ένα μπλάβο σημάδι κακοποίησης σε κάποιο απίθανο σημείο ή, ίσως, ακόμα και κάποια μυρωδιά που δεν θα έχει χαθεί ακόμα. Μικροπράγματα που φαίνονται ασήμαντα σε άλλους, αλλά όχι στην ίδια, που μπορεί, όμως, να αποδειχθούν εξόχως σημαντικά αν τα τοποθετήσεις στο σωστό πλαίσιο συσχετισμού.

Με αυτό τον τρόπο είχε χτίσει τη φήμη της η Γούλια στο Εγκληματολογικό. Όχι με το να μιλάει, να διατάζει ή να ανακρίνει υπόπτους. Αλλά με το να ακούει.

Το πτώμα επάνω στον πάγκο του νεκροτομείου δεν της είχε πει ακόμα κάτι, δεν είχε αποκαλύψει ποιος ήταν ή πώς είχε ζήσει τη ζωή του. Κι αυτό, βέβαια, δεν ήταν διόλου παράξενο, αφού κάποιος είχε καταβάλει μεγάλη προσπάθεια ώστε να εξασφαλίσει τη σιωπή του νεκρού.

Το σώμα δεν το κάλυπτε κάποιο ρούχο. Και όχι μόνο αυτό. Ήταν κομμένο και σε δεκατέσσερα κομμάτια. Δώδεκα από αυτά βρίσκονταν επάνω στον πάγκο μπροστά τους. Ο ιατροδικαστής τα είχε βάλει στη σωστή τους θέση. Κεφάλι, κορμός, βραχίονες, πήχεις, μηροί, κνήμες, άκροι πόδες. Αλλά επειδή τα κομμάτια δεν συνδέονταν αρθρωτά μεταξύ τους, το σώμα θύμιζε μακάβρια χαρτονένια κούκλα, παρουσιάζοντας μια εικόνα εξωφρενικά παράλογη, η οποία σε έκανε να αναρωτιέσαι αν όντως επρόκειτο για ανθρώπινο σώμα.

Το δέρμα, το οποίο κάλυπτε μόνο μικρές επιφάνειες κάποιων μελών, ήταν γκριζο και είχε φτάσει στα μισά της πλήρους αποσύνθεσης. Σε πολλά σημεία ξεπρόβαλλαν οστά. Το λίπος, οι τένοντες και οι μύες που έπρεπε να τα καλύπτουν είτε

έλειπαν εντελώς είτε είχαν μεταβληθεί σε μια ωχρή σαπωνοειδή μάζα, από τους πόρους της οποίας εξακολουθούσε να βγαίνει θαλασσινό νερό. Αυτό σχημάτιζε μικρά τέλματα στην ανοξείδωτη επιφάνεια του πάγκου και το νερό, υποκείμενο στον νόμο της βαρύτητας, κυλούσε αργά προς τα πλαϊνά σημεία εκροής.

Εκεί όπου θα έπρεπε να υπάρχει το πρόσωπο του νεκρού δεν είχε απομείνει σχεδόν τίποτα. Μόνο μια αγκαθωτή επιφάνεια σχηματισμένη από θραύσματα οστών, δέρματος και χόνδρων. Άδειες τρύπες οι κόγχες των ματιών του, μύτη δεν υπήρχε, ενώ από τα κατάλοιπα των σακατεμένων γνάθων του εξέιχαν κάτι απομεινάρια δοντιών. Φάνταζε σαν να τους χαμογελούσε ο νεκρός. Σαν να τους χάριζε ένα ειρωνικό μειδίαμα για το ίδιο του το χάλι.

Η Γιούλια έριξε και πάλι μια λοξή ματιά προς τον Αμάντε, που, μάλλον βλακωδώς, είχε καρφώσει ξανά τα μάτια του στο πτώμα. Ήταν θαρρείς και ανάγκαζε τον εαυτό του να κοιτάζει το μακάβριο χαμόγελο. Αναρωτήθηκε μήπως αυτό ήταν μια επίδειξη ανδρισμού από μέρους του, σαν να μην ήθελε να φανεί αδύναμος απέναντι και στην ίδια και στον ιατροδικαστή. Αν είχε έτσι το πράγμα, τότε θα πρέπει να ήταν ακόμα πιο ηλίθιος απ' ό,τι είχε δείξει κατά τη σύντομη συνομιλία τους που προηγήθηκε στο αυτοκίνητο, καθ' οδόν προς το νεκροτομείο.

«Το σώμα βρέθηκε στη λίμνη Μέλαρεν, λίγο έξω από το Σέλσταβικ, σε βάθος είκοσι μέτρων. Αλλά αυτό το ξέρουμε ήδη.» Ο ιατροδικαστής με την αλά Ρομπέν των Δασών κόμμωση φάνηκε επιτέλους να βρίσκει τις λέξεις. «Από την κατάσταση στην οποία βρίσκεται, θα έλεγα πως έχει παραμείνει στο νερό περίπου τέσσερις μήνες. Θα είμαι σε θέση να σας πω περισσότερα μετά την ιστολογική ανάλυση. Όπως βλέπετε, τα ζώα του βυθού είχαν αρκετό χρόνο στη διάθεσή τους. Το μεγαλύτερο μέρος...»

Έκανε μια κίνηση προς το μέρος του νεκρού, φάνηκε σαν να ζύγιζε τα λόγια του.

«Το έχουν φάει», συμπλήρωσε η Γιούλια, προλαβαίνοντάς τον.

Ο Αμάντε έβγαλε ένα μικρό κλαψούρισμα, το οποίο προσπάθησε να καλύψει με ένα βήξιμο.

«Άντρας ή γυναίκα;» ρώτησε η Γιούλια, αν και ήταν ήδη αρκετά σίγουρη για την απάντηση.

«Δύσκολο να προσδιοριστεί στην παρούσα φάση», απάντησε ο ιατροδικαστής. «Η πρώτη μου εντύπωση είναι ότι πρόκειται για άντρα. Σ' αυτό συνηγορούν και τα στατιστικά. Αλλά θα είμαστε απόλυτα σίγουροι όταν θα έχουμε εξετάσει τη λεκάνη.»

«Και το ε... εργαλείο...;» ακούστηκε η αδύναμη φωνή του Αμάντε. Έγλειψε μια δυο φορές τα χείλη του, αλλά δεν κατάφερε να ολοκληρώσει τη φράση του. Παρά την ψυχρή ατμόσφαιρα που επικρατούσε στον χώρο, μια μικρή σταγόνα ιδρώτα είχε σχηματιστεί στον δεξιό του κρόταφο, ακριβώς κάτω από το μπράτσο των γυαλιών του.

«Μπορείς να μας πεις κάτι για το εργαλείο με το οποίο τον διαμέλισαν;» ρώτησε η Γιούλια.

«Ήταν ένα ισχυρό ηλεκτρικό εργαλείο με πολύ χοντρά πριονωτά δόντια.»

«Αλυσοπρίονο;» Αυτή ήταν μία ακόμα προσπάθεια του Αμάντε να πει κάτι, κοιτάζοντας κατευθείαν τον ιατροδικαστή και όχι τον νεκρό, μια τακτική που φάνηκε να τον βοηθάει περισσότερο.

«Ίσως. Το πιο πιθανό, όμως, είναι να πρόκειται για πριόνι κλαδέματος που λειτουργεί με μπαταρία και που διαθέτει ισχυρή λεπίδα κοπής. Θα ξέρω περισσότερα όταν θα έχουμε εξετάσει τα σημεία κοπής.»

Ο ιατροδικαστής έδειξε ακόμα μία φορά με μια κίνηση τον νεκρό, αλλά ο Αμάντε δεν ακολούθησε με το βλέμμα του το χέ-

ρι του ιατροδικαστή. Αντί γι' αυτό, σκούπισε γρήγορα τη σταγόνα του ιδρώτα στον κρόταφό του. *Μαθαίνει γρήγορα, πρώτο καλό στοιχείο*, σκέφτηκε η Γιούλια.

«Είναι αδύνατος ο προσδιορισμός της αιτίας θανάτου στην παρούσα φάση», είπε η Γιούλια, περισσότερο ως διαπίστωση. Ο ιατροδικαστής, όπως ήταν αναμενόμενο, είχε αρχίσει ήδη από τα μισά της φράσης της να κουνάει αρνητικά το κεφάλι του, κάνοντας ένα τσουλούφι του να ανεμίσει.

«Αν λάβουμε υπόψη την κατάσταση στην οποία βρίσκεται το σώμα, είναι μάλλον εντελώς απίθανο να καταφέρουμε ποτέ να προσδιορίσουμε την αιτία θανάτου», αποκρίθηκε ο ιατροδικαστής. «Όποιος το έκανε αυτό...»

Ο ιατροδικαστής έφτιαξε τα μαλλιά του και φάνηκε να σκέφτεται τι θα έλεγε στη συνέχεια.

Η Γιούλια έριξε μια γρήγορη ματιά στον Αμάντε, θέλοντας να σιγουρευτεί ότι δεν θα επιχειρούσε ενστικτωδώς να συμπληρώσει το κενό στη συζήτηση. Αλλά αυτός είχε ράψει το στόμα του, περιμένοντας τη συνέχεια. *Δεύτερο καλό στοιχείο, καθόλου άσχημο για κάποιον που δεν είναι αστυνομικός.*

«Λοιπόν...» Ο ιατροδικαστής έκανε έναν μορφασμό, θαρρείς και οι λέξεις άφηναν μια πικρή γεύση στο στόμα του. «Εργάζομαι εδώ είκοσι τρία χρόνια, Γκάμπριελσον. Όπως κι εσύ, έτσι κι εγώ θέλω να πιστεύω πως έχω δει σχεδόν όλα όσα μπορούν να κάνουν οι άνθρωποι και στον ίδιο τους τον εαυτό και εναντίον άλλων. Όλα αυτά τα χρόνια είχα το θλιβερό προνόμιο να εξετάσω ούτε λίγο ούτε πολύ μία ντουζίνα διαμελισμένους ανθρώπους. Αλλά τούτο εδώ... Αυτός ο δολοφόνος είναι διαφορετικός. Διαφορετικός από οτιδήποτε άλλο έχω συναντήσει μέχρι τώρα στην καριέρα μου. Κοίτα, για παράδειγμα, εδώ.»

Ο ιατροδικαστής έδειξε πρώτα το κενό ανάμεσα στον κορμό και στον έναν μηρό και ύστερα το κενό που υπήρχε ανάμεσα στον βραχίονα και στον ώμο.

«Δεν υπάρχει κανένα ίχνος στα σημεία κοπής που να φανερώνει οποιαδήποτε αμφιβολία του δράστη ως προς την εκτέλεση της πράξης. Ούτε καν όταν έκοβε το κεφάλι.» Μετέφερε τον δείκτη του χεριού του στο ομαλό κομμάτι πάνω από τους ώμους. «Όταν ακυρώνεις κάποιον ως άνθρωπο, με τέτοιο βάνουσο τρόπο, αισθάνεσαι οδύνη, κι αυτό είναι κάτι που συνήθως είναι δυνατόν να εντοπιστεί σχετικά εύκολα στο διαμελισμένο σώμα. Δοκιμές στο σημείο κοπής, προσωρινές παύσεις ή αποτυχημένες προσπάθειες, που δείχνουν τη δυσκολία χειρισμού του πριονιού αλλά και τη ναυτία που νιώθει ο δράστης. Βλέπεις το έντονο άγχος που διακατέχει το άτομο που επιδίδεται σε μια τέτοια τρομερή πράξη. Καταλαβαίνεις τι εννοώ, Γκάμπριελσον;»

Η Γιούλια έγνεψε καταφατικά. «Αλλά όχι αυτός ο δράστης. Αυτός δεν αμφέβαλλε στιγμή.»

Ο ιατροδικαστής μόρφασε σαν να γεύοταν και πάλι κάτι πικρό.

«Να, κοίτα και μόνη σου. Δεκατρείς σταθερές τομές, μία για κάθε άκρο. Ολόισιες τομές, που έκοψαν και τους μυϊκούς ιστούς και τα κόκαλα. Ο άνθρωπος που το έκανε είχε πλήρη έλεγχο της κατάστασης.»

«Ναι. Αλλά το πρόσωπο;» είπε η Γιούλια σηκώνοντας απορημένη τα φρύδια της και δείχνοντας το τεμαχισμένο σώμα. «Φαίνεται ότι σ' αυτό το σημείο ο δράστης δεν είχε τον απόλυτο έλεγχο. Πώς συνάδει αυτό με τη θεωρία σου;»

Ο ιατροδικαστής κούνησε διστακτικά το κεφάλι του.

«Ασφαλώς προβαίνω σε εικασίες αυτήν τη στιγμή, αλλά είμαι αρκετά βέβαιος πως η κατάσταση του προσώπου δεν σχετίζεται καθόλου με κάποιο συναισθηματικό ξέσπασμα. Απλώς ο δράστης ήθελε να αποκλείσει με σιγουριά κάθε πιθανότητα για αναγνώριση του πτώματος.»

Έδειξε με μια κίνηση τον έναν πήχη και στη συνέχεια το πρόσωπο.

«Λείπουν και τα δυο χέρια, ενώ και τα χαρακτηριστικά του προσώπου κι όλα τα δόντια σχεδόν έχουν εξαφανιστεί. Συνεπώς είναι αδύνατο να γίνει σύγκριση δακτυλικών αποτυπωμάτων, οδοντιατρικών αρχείων ή να έχουμε κάποια εικόνα του προσώπου. Βέβαια μας μένει η ταυτοποίηση του DNA, αλλά ακόμα κι αν καταφέρουμε να πάρουμε κάποιο δείγμα DNA, αυτό προϋποθέτει ότι το προφίλ του θύματος υπάρχει ήδη στα αρχεία της αστυνομίας ή πως εσείς θα ανακαλύψετε κάποιο νέο δείγμα για σύγκριση κατά τη διάρκεια των ερευνών σας.»

Επικράτησε σιωπή για λίγο. Το κλιματιστικό εξακολουθούσε να βουίζει στο βάθος. Ο υπόκωφος ήχος του θύμιζε κακοκαιρία που ολοένα και πλησίαζε.

«Αν σ' όλα αυτά προσθέσεις και τις μαύρες σκουπιδοσακούλες όπου ήταν τοποθετημένα τα κομμάτια του σώματος», συνέχισε ο ιατροδικαστής, «θα καταλάβεις.» «Οι σακούλες ήταν σφραγισμένες με δεματικά και όχι με κολλητική ταινία. Καμία κολλώδης επιφάνεια όπου οι ειδικοί της Σήμανσης θα μπορούσαν να βρουν τρίχες ή ίνες. Για βάρη ο δράστης έχει χρησιμοποιήσει συνηθισμένες γκρίζες πέτρες τις οποίες μπορεί να βρει κανείς σε οποιοδήποτε χωράφι ή μάντρα. Ούτε κι αυτό, λοιπόν, μας προσφέρει κάτι που θα μπορούσαμε να εξετάσουμε. Επιπλέον ανακάλυψα στις σακούλες μικρές τρύπες που έχουν γίνει με κάποια λεπτή λεπίδα. Αποτολμώντας άλλη μία εικασία, θα έλεγα ότι μάλλον υπάρχουν παρόμοιες τομές και στο στομάχι του νεκρού. Να δούμε τι θα προκύψει όταν τεντώσω ό,τι έχει απομείνει από το δέρμα του στομάχου. Παρ' όλα αυτά, είμαι αρκετά σίγουρος.»

«Και τι σε κάνει να νιώθεις τόσο σίγουρος γι' αυτό;» ρώτησε κάπως πνιχτά ο Αμάντε. «Πώς ξέρεις ότι ο δράστης έχει τρυπήσει...»

«Αυτό προκύπτει από το γεγονός ότι όλα τα κομμάτια του πτώματος βρέθηκαν σε μια περιορισμένη περιοχή», είπε η Γιούλια. «Σ' ένα από τα βαθύτερα σημεία του κόλπου. Πιθανώς

στο ίδιο ακριβώς σημείο όπου ο δράστης είχε πετάξει τα κομμάτια τον περασμένο χειμώνα.»

Ο ιατροδικαστής έγνεψε καταφατικά.

«Τα αέρια που δημιουργούνται κατά τη διάρκεια της σήψης ωθούν συνήθως ένα σώμα προς την επιφάνεια του νερού, κάτι που συμβαίνει μετά από μία ή δύο εβδομάδες. Αυτό ίσως διαρκέσει και μήνες αν το νερό είναι κρύο. Σε αντίθεση με αυτό που πιστεύουν πολλοί, ένα τέτοιο πτώμα εκβράζεται κατά κανόνα σε κάποια ακτή, όπου και υπάρχει η πιθανότητα να το ανακαλύψει κάποιος περαστικός. Ο δράστης σας έκανε τρύπες στις σακούλες και ενδεχομένως και στο στομάχι του νεκρού, εκεί όπου η σήψη είναι εντονότερη. Έτσι, διέφυγαν τα αέρια, ενώ τα κομμάτια του πτώματος παρέμειναν στον βυθό. Εκτός αυτού, οι τρύπες διευκόλυναν τα διάφορα σαρκοβόρα να κάνουν τη δουλειά τους. Εδώ έχουμε ολάκερηπραμάτεια από μια ποικιλία ζώων του βυθού που είχαν μπει μέσα στις σακούλες. Αν είχαν περάσει ακόμα μερικοί μήνες, δεν θα είχαν απομείνει και πολλά.»

«Εννοείς ότι ο δράστης είναι άτομο το οποίο γνωρίζει πλήρως τι κάνει», αποκρίθηκε η Γιούλια.

Ο ιατροδικαστής άπλωσε τα χέρια του σαν να δήλωνε ταυτόχρονα και συμφωνία και διαφωνία.

«Όπως είπαμε, μόνο υποθέσεις κάνω. Αυτό που μπορώ να πω είναι ότι τέτοιο σενάριο δεν το έχω ξαναδεί. Αν δεν είχε κοπεί η άγκυρα των δύο νεαρών ιστιοπλόων στον κόλπο, δεν θα είχαμε βρει ποτέ αυτό τον δυστυχή.» Έδειξε με ένα νεύμα του κεφαλιού τον νεκρό. «Σκεφτείτε το σοκ των νεαρών όταν κατάλαβαν πάνω σε τι είχαν πέσει μες στο σκοτάδι.»

Ο Αμάντε ξερόβηξε πάλι. Μάλλον μπορούσε άνετα να φανταστεί τον τρόπο των νεαρών.

Η Γιούλια τον αγνόησε κι έστρεψε το βλέμμα της ξανά στον πάγκο, εκεί όπου ο νεκρός τής χαμογελούσε με το σακα-

τεμένο στόμα του. Η θεωρία του ιατροδικαστή ήταν ομολογουμένως καλή. Λογική, αν έβλεπε κανείς τα αποδεικτικά στοιχεία. Απ' ό,τι φαίνεται, ο δράστης ήταν άκρως μεθοδικός, ικανότατος σ' αυτό που έκανε και λάτρης των λεπτομερειών. Εκείνη, όμως, δεν μπορούσε να αποβάλει τα αισθήματα που της προκαλούσε το χαμόγελο του νεκρού. Αισθήματα οργής και μίσους.

Κάποιος ήθελε να εξαφανιστεί, σκέφτηκε. Να μη σε βρουν ποτέ ξανά. Κάποιος που τον είχες εξοργίσει τόσο πολύ, ώστε σου κατέστρεψε το πρόσωπο. Έτσι δεν έγιναν τα πράγματα;

Ο νεκρός δεν απάντησε. Εξακολουθούσε να της χαμογελάει, θαρρείς και τον διασκέδαζαν τα λόγια της.

ΕΙΚΟΣΙ ΔΥΟ ΧΑΠΙΑ. Είκοσι δύο μακρόστενα λευκά χάπια που τα είχε ξεπληρώσει με αντίστοιχες νύχτες γεμάτες εφιάλτες.

Ο Ντάβιντ Σάρακ είχε προμηθευτεί τα χάπια στα κρυφά μέσω του Διαδικτύου. Είχε λάβει υπόψη το αδύναμο σώμα του, αλλά και τη γενικότερη κακή κατάσταση στην οποία βρισκόταν, και είχε καταλήξει στο συμπέρασμα πως είκοσι χάπια θα ήταν αρκετά για να πετύχει αυτό που ήθελε. Αν έπαιρνε είκοσι πέντε, θα είχε απόλυτη επιτυχία, δηλαδή θα του απέμεναν ακόμα τρεις νύχτες να παλέψει. Τρεις νύχτες θα έμενε κουλουριασμένος στο κρεβάτι, αιωρούμενος μεταξύ ύπνου και ξύπνιου, ενώ θα έρχονταν πάλι στον νου του όλες οι σκηνές που διαδραματίστηκαν σ' εκείνο το νησί. Τα πάντα με την ίδια σειρά: πρώτα η χιονόπτωση. Βαριές νιφάδες πάνω από το παγωμένο δάσος. Το σιωπηλό σκοτεινό παλιό σπίτι. Κατόπιν ο υπόκωφος ήχος, το απειλητικό βουητό στον ορίζοντα, που όσο πλησίαζε η καταιγίδα, όλο και δυνάμωνε. Και ξαφνικά οι δέσμες των προβολέων που περνούσαν ανάμεσα από τα δέντρα. Διαπεραστικοί ήχοι από μηχανές αυτοκινήτων, σφαίρες και διαταγές. Φλόγες από κάννες όπλων

που δημιουργούσαν ένα εφιαλτικό παιχνίδι σκιών, ενώ τα ουρλιαχτά οργής, πόνου και φόβου γίνονταν όλο και πιο ισχυρά.

Η καταιγίδα δυναμώνει ολοένα στο βάθος, καταπίνει όλους τους υπόλοιπους ήχους και μετατρέπεται σε βουητό από τις φλόγες που καταπίνουν το παλιό σπίτι. Πίδακες από σπίθες υψώνονται προς τον νυχτερινό ουρανό, και η δυσσομία από μπαρούτι, κάπνα και ανθρώπινα σώματα που καίγονται του φλογίζουν το λαρύγγι. Ακριβώς τη στιγμή που νομίζει πως όλα τέλειωσαν πια, πως επιτέλους βρίσκεται ένα βήμα προτού ξεφύγει από τον εφιάλτη, κάτι τον τραβάει ξανά στο κέντρο του. Νιώθει τη ζέστη του ωστικού κύματος που τον πετάει προς τα πίσω. Τη σφαίρα, που τον πετυχαίνει στον λαιμό, που του γεμίζει τα πνευμόνια με υγρό μέταλλο. Αίμα πάνω στο λευκό έδαφος. Το δικό του αίμα. Το αίμα των άλλων. Όλα τα απορροφούν οι κρύσταλλοι του χιονιού γύρω του, ώσπου πέφτει κάτω με την πλάτη μέσα σε μια θάλασσα βουσσινιά. Ακούει τον εαυτό του να γελάει. Είναι ένα γέλιο διαπεραστικό, που περισσότερο θυμίζει κλάμα. Το κεφάλι του γέρνει πάνω στο χιόνι. Ο κόσμος αρχίζει να χάνεται από τις άκρες των ματιών του. Κουλουριάζεται σαν φωτογραφία που καίγεται λίγο πριν μαυρίσει.

Όλο αυτό είναι δικό σου έργο, Ντάβιντ, ψιθυρίζουν οι φωνές.

Ήταν δικό σου σχέδιο. Δικό σου λάθος.

Και ύστερα το ίδιο έργο από την αρχή –εκτός κι αν σταθεί τυχερός και ξυπνήσει. Να ξυπνήσει σ' έναν κλειδωμένο θάλαμο μιας κλινικής στη μέση του πουθενά. «Για το δικό σου καλό, Ντάβιντ», όπως του είχε πει ο αρχίατρος την πρώτη φορά που μίλησαν.

Και ο Σάρακ το δέχτηκε αδιαμαρτύρητα –εξάλλου δεν υπήρχε κανένας λόγος να διαμαρτυρηθεί. Όλα αυτά σκεφτόταν

να τα αφήσει πίσω του σε λίγες μέρες: το νησί Σκαρπέ, τους εφιάλτες και τούτο εδώ το μέρος.

Έξυσε την κόκκινη ουλή κατά μήκος του λαιμού του. Έξυσε σκληρά, με τα νύχια του, ώσπου άρχισε τελικά να τον τσούζει. Οι ψίθυροι είχαν δίκιο. Έπρεπε να έχει πεθάνει και ο ίδιος. Εκεί. Πάνω στο χιόνι. Όπως και οι υπόλοιποι. Έπρεπε να έχει πνιγεί μέσα στο δικό του αίμα. Θα ήταν η κατάλληλη τιμωρία για τις αμαρτίες του. Μερικά πράγματα ήταν πια υπερβολικά χαλασμένα, δεν μπορούσαν να διορθωθούν.

Παρ' όλα αυτά, κόντρα σε όλες τις πιθανότητες, επέζησε, κι αυτό αποτελούσε μια παρωδία της δικαιοσύνης που είχε προσπαθήσει να απονείμει. Ο ήρωας αστυνομικός Ντάβιντ Σάρακ. Ο ήρωας αυτός, που τώρα έπρεπε να τον κρατούν κλειδωμένο σε θάλαμο απομόνωσης. *Για το δικό του καλό.* Όμως, τι άλλη επιλογή είχε; Να πει την αλήθεια γι' αυτά που συνέβησαν στο Σκαρπέ. Τον λόγο για τον οποίο όλοι εκείνοι οι άντρες έπεσαν νεκροί πάνω στο χιόνι. Αλλά αυτή η εναλλακτική λύση ήταν απαγορευτική και για τον ίδιο και για τους προϊσταμένους του. Οι συνέπειες θα ήταν καταστροφικές για τις δημόσιες σχέσεις, κι αυτό θα έπρεπε, βέβαια, να αποφευχθεί με οποιοδήποτε τίμημα. Γι' αυτό βρισκόταν τώρα εδώ. Είχε βαλθεί, όμως, να βρει τη δική του διέξοδο.

Του είχε πάρει χρόνο για να δημιουργήσει το δικό του απόθεμα χαπιών. Την πρώτη εβδομάδα το προσωπικό ήταν ιδιαίτερα σχολαστικό όσον αφορά το πρόγραμμα. Τον υποχρέωναν να ανοίγει το στόμα του και να βγάζει τη γλώσσα του κάθε φορά που ήταν να πάρει κάποιο υπνωτικό χάπι. Αλλά εκείνος ενεργούσε με μεγάλη προσοχή. Έπαιξε καλά το παιχνίδι και κέρδισε την εμπιστοσύνη τους. Δεν είχε περιθώρια αποτυχίας. Αν κάποιος από το προσωπικό τον έπαιρνε χαμπάρι, θα κατέληγε στο τμήμα όπου έβαζαν όσους εκδήλωναν τάσεις αυτοχειρίας, και μαζί του θα ναυαγούσε και το σχέδιό του.

Έριξε μια ματιά έξω από το παράθυρο. Διέκρινε μακριά τη μικρή λίμνη ανάμεσα από τα δέντρα. Είχε εξερευνήσει το πάρκο κατά τη διάρκεια των μικρών περιπάτων που έκανε εκεί, όταν ακόμη αναζητούσε κι άλλες λύσεις εκτός από το να κρύβει τα χάπια που δεν έπαιρνε. Αλλά το φως και τα ερεθίσματα εκεί έξω ήταν πολύ έντονα. Εξασθένιζαν το ταραγμένο μυαλό του και τον ανάγκαζαν να επιστρέφει παραπαίοντας στη γνώριμη ασφάλεια. Όπως και να 'χε, γνώριζε πως υπήρχε ένας φράχτης και μια ανθεκτική καγκελόπορτα στην αποβάθρα. Επίσης υπήρχαν προβολείς, συναγερμός και κάμερες ασφαλείας, όπως ακριβώς και κατά μήκος του ψηλού τοίχου από τούβλα από τη μεριά του δρόμου, καθώς και διπλά συρματοπλέγματα προς το μέρος του σκοτεινού δάσους, στην άλλη πλευρά. Εμπόδια που, βέβαια, δεν θα έμπαινε στον κόπο να υπερνικήσει. Επειδή τώρα είχε αυτά τα χάπια στη διάθεσή του. Έπιασε την πλαστική σακούλα. Πασπάτευσε ένα ένα τα χάπια. Μέτρησε και ξαναμέτρησε. Μονά και ζυγά.

Odds and evens.

Ο Σάρακ ρίγησε. Σκέπασε τα πόδια του με την κουβέρτα. Παρά τη ζέστη στον μισοσκοτεινό μικρό θάλαμο, αισθανόταν τις άκρες των δαχτύλων του και τη μύτη του συνεχώς παγωμένα. Κοίταξε το μπλοκ που είχε πάνω στα γόνατά του. Προσπάθησε να ντύσει με λέξεις τις σκέψεις του. Δεν τα κατάφερε. Ως συνήθως. Το να γράφει αυτά που ένιωθε ήταν ιδέα του αρχίατρου, ο οποίος, ως ψυχίατρος που ήταν, του είχε συστήσει να εφαρμόζει αυτή την πρακτική έως την επόμενη συνεδρία. Φυσικά και μπορούσε να αγνοήσει αυτήν τη σύσταση, να διαολοστείλει τον γιατρό και να κλειστεί στο δωμάτιό του, όπως έκαναν κάποιοι άλλοι ασθενείς. Ήθελε, όμως, να προσποιείται τον υπάκουο, τουλάχιστον για μερικές μέρες ακόμα.

Το μόνο που είχε γράψει ήταν *Γιάνους*. Ε, δεν ήταν και τεράστιο επίτευγμα. Άσε που δεν θα μπορούσε ποτέ να μιλήσει σε κανέναν γι' αυτό.

*Got to start from somewhere, so I'll start from the grave.
We'll count the steps along the way. Odds for a christening, and
evens, a wedding day.*¹

Το τραγούδι είχε γυρίσει ξανά στον νου του. Οι στίχοι, που τον είχαν βοηθήσει να ξεκλειδώσει σταδιακά το χτυπημένο από το εγκεφαλικό μυαλό του τα περασμένα Χριστούγεννα. Που του αποκάλυψαν τα δικά του μυστικά. Τις δικές του αμαρτίες.

Η ταραχή έκανε τον μάντα γύρω από το στήθος του να σφίξει πιο πολύ, να πιέσει την καρδιά και τα πνευμόνια του.

*Debts I can't escape till the day I die.*²

Άφησε το μπλοκ κι έβγαλε από την τσέπη της ζακέτας του τη σακούλα με τα χάπια. Έπαιξε λίγο μαζί τους, σαν να μετρούσε τις χάντρες ενός κομπολογιού.

Είκοσι, είκοσι ένα, είκοσι δύο. Τρεις παραστάσεις ακόμα. Μετά θα τέλειωνε επιτέλους η ταινία της ζωής του.

Η ΓΙΟΥΛΙΑ ΓΚΑΜΠΡΙΕΛΣΟΝ ΕΣΤΡΙΨΕ απότομα το τιμόνι, άλλαξε λωρίδα και σανίδωσε το γκάζι, και ο άμεσος τρόπος αντίδρασης του αυτοκινήτου την ικανοποίησε. Δεν είχε κάνει παραπάνω από δύο χιλιάδες χιλιόμετρα και μύριζε ακόμα καινούριο, κάτι που προφανώς της άρεσε περισσότερο από τις δυσάρεστες οσμές που με το πέρασμα του χρόνου γίνονται ένα με τα καθίσματα. Φαγητό από φαστφουντάδικα, διάφορες σωματικές εκκρίσεις και, κυρίως, βαρεμάρα. Ήξερε εδώ και καιρό πως έπρεπε να στέκεται τις Δευτέρες στην πρώτη γραμμή τη στιγμή κατά την οποία ανέθεταν στο προσωπικό τις υποθέσεις που προέκυπταν κατά τη διάρκεια του Σαββατοκύριακου. Σκοπός

---

¹ Σ.τ.Μ.: Στίχοι από το τραγούδι *Odds and Evens* («Μονά και ζυγά») του συγκροτήματος The High Ware: «Πρέπει να αρχίσω από κάπου, γι' αυτό θα αρχίσω απ' τον τάφο. Θα μετράμε τα βήματα, σ' όλο τον δρόμο. Μονά για τη βάφτιση, ζυγά για τη μέρα του γάμου.»

² Σ.τ.Μ.: Στίχος από το ίδιο τραγούδι: «Χρήη που δεν μπορώ να αποφύγω μέχρι τη μέρα που θα πεθάνω.»

της ήταν να καπαρώσει στα γρήγορα ένα καλό αυτοκίνητο, ώστε να αποφύγει τα πολυχρησιμοποιημένα αυτοκίνητα παρακολούθησης, εκείνα που ήταν παρκαρισμένα σε κάποια γωνιά στο πίσω μέρος του γκαράζ. Γι' αυτό τον λόγο ερχόταν στη δουλειά τις Δευτέρες πάντα στις έξι το πρωί. Ερευνούσε πρώτα το ντουλάπι με τα κλειδιά των αυτοκινήτων και μετά πήγαινε στην αίθουσα γυμναστικής. Επέστρεφε λίγο πριν από την έναρξη της πρωινής ενημέρωσης, στις οχτώ και τέταρτο, γυμνασμένη, φρεσκομπανιαρισμένη, με όρεξη για δουλειά και με τα κλειδιά του καλύτερου αυτοκινήτου στην τσέπη της, ενώ οι κατάκοποι συνάδελφοί της σιγόπιναν την πρώτη τους κούπα καφέ νοσταλγώντας την αργία του Σαββατοκύριακου.

Της άρεσαν τα αυτοκίνητα, της άρεσε να οδηγεί γρήγορα. Της είχε μάθει ο πατέρας της πώς να κάνει επιτόπου στροφές και να οδηγεί με τις πάντες. Από τότε που είχε κλείσει τα δεκατρία. Κάθε χειμώνα, στο πάρκινγκ του εργοστασίου. Στην εκπαίδευση άμεσης επέμβασης είχε κατατροπώσει όλους τους άρρενες συναδέλφους της. Ήταν ένα από τα πολλά πλεονεκτήματα που είχε επειδή ήταν κόρη αστυνομικού. Κρίμα που ο πατέρας της δεν μπορούσε να τη δει τώρα.

Έκανε την προσπέραση και γύρισε ξανά στη σωστή λωρίδα.

«Και πόσος καιρός πάει από τότε που επέστρεψες στη Σουηδία;» Η Γιούλια τράβηξε για μερικά δευτερόλεπτα το βλέμμα της από τον δρόμο μπροστά της. Είχε φτάσει η ώρα για λίγο φιλικό ζικ ζαγκ με τον πολιτικό υπάλληλο. Είχε έρθει η στιγμή να εκμαιεύσει κάτι σχετικά με το ποιος ήταν και να μάθει και κάτι ακόμα πιο ουσιαστικό: τι δουλειά είχε στο τμήμα της, στη δική της έρευνα για την εξιχνίαση του εγκλήματος.

«Λίγο παραπάνω από τρεις εβδομάδες...» μουρμούρισε αφηρημένα ο Αμάντε.

«ΟΗΕ ή Υπουργείο Εξωτερικών;»

Ο Αμάντε κούνησε αρνητικά το κεφάλι του. «Ευρωπόλ. Λαμπεντούζα. Ένα νησί του ιταλικού νότου.»

«Ναι, ναι, ξέρω. Είναι το μέρος όπου καταλήγουν όλα τα πλοία με τους πρόσφυγες από τη Βόρεια Αφρική.»

Η υποτίμηση από μέρους του των στοιχειωδών γνώσεών της καταγράφηκε ως μείον εναντίον του, και μάλιστα ως μεγάλο μείον, το οποίο καταβρόχθισε αμέσως τα μικρά συν που είχε αποκομίσει έως τώρα. Εκείνη, όμως, σκέφτηκε να του δώσει άλλη μία ευκαιρία ώστε να διορθώσει το λάθος του. Ή για να κάνει ακόμα ένα, έτσι ώστε, με καθαρή συνείδηση πλέον, να τον κατατάξει στην κατηγορία του στεγνού ακαδημαϊκού τύπου A1.

«Δηλαδή η δουλειά σου εκεί αφορούσε θέματα προσφύγων;»

«Ακριβώς. Επί δύο χρόνια...» της απάντησε με ένα αμήχανο μικρό χαμόγελο. Έδειχνε να έχει αντιληφθεί πως είχε δώσει την εντύπωση ενός εξυπνάκια.

«Και τώρα ήρθες εδώ σε μας.»

Η Γιούλια τού άφησε λίγο χρόνο για να της εξηγήσει τον λόγο. Αλλά ο Αμάντε έμεινε σιωπηλός, κι εκείνη συνειδητοποίησε πως θα έπρεπε να ακολουθήσει άλλη τακτική.

«Χρειαζόμαστε πράγματι λίγο νέο αίμα στο τμήμα μας.»

Αυτό ήταν αλήθεια. Ο επικεφαλής του τμήματος, ο επιθεωρητής Πέρσον, προστάτευε τους υφισταμένους του, τακτικούς θαμώνες του κλαμπ *Τικ-Τακ*. Τους επέτρεπε να το τσούζουν στα κρυφά ακόμα και μέσα στο γραφείο τους, ώσπου να φτάσουν στη σύνταξη ή στη μοιραία καρδιακή προσβολή. Κι επειδή οι ηλικιωμένοι άντρες έφραζαν το ίδιο αποτελεσματικά τόσο την καριέρα τους όσο και τις αρτηρίες τους, η αναλογία νέων-παλιών μέσα στο τμήμα ήταν της τάξης του πενήντα-πενήντα.

«Το ξεκαθάρισμα λογαριασμών στο Σκαρπέ μάς γονάτισε για τα καλά», πρόσθεσε η Γιούλια στη συνέχεια.

Ο Αμάντε ύψωσε το κεφάλι του. «Ήμουν στο εξωτερικό. Δεν ξέρω και πολλά γι' αυτό. Πολλοί νεκροί. Έτσι δεν είναι; Δύο αστυνομικοί;»

Με πρόδωσες...

Τώρα πρέπει να πληρώσεις το χρέος σου!

Ένα κακοποιημένο πτώμα βρίσκεται έξω από το συνεδριακό κέντρο του κυβερνώντος κόμματος. Κάποιος έχει φροντίσει ώστε να είναι αδύνατη η αναγνώριση των στοιχείων του...

Ο αστυνομικός Ντάβιντ Σάρακ, υπεύθυνος των πληροφοριοδοτών της Αστυνομίας της Στοκχόλμης, κατατρέχεται από τους δαίμονές του. Μετά από ένα βίαιο ξεκαθάρισμα λογαριασμών που παραλίγο να του κοστίσει τη ζωή, αναρρώνει σε ένα θεραπευτήριο μακριά από την πρωτεύουσα. Μόλις όμως καταφέρνει να σωπάσει μέσα στο κεφάλι του τις φωνές που τον κατηγορούν, βρίσκεται αντιμέτωπος με μια παράξενη προσφορά...

Το *Τελεσίγραφο*, το δεύτερο αυτοτελές βιβλίο της σειράς που ξεκίνησε με το *Σημειωματάριο*, είναι ένα περιπετειώδες θρίλερ που διαδραματίζεται σε μια κοινωνία όπου τα πάντα είναι θεμιτά για την κατάληψη της εξουσίας. Ο Άντερς ντε λα Μοτ μάς μεταφέρει σ' έναν κόσμο σκοτεινό, γεμάτο μυστικά, προδοσία και φονικό ανταγωνισμό.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

Δομοκού 4, Σταθμός Λαρίσης, 10440 ΑΘΗΝΑ, Τηλ. 210-5237635
info@klidarithmos.gr www.klidarithmos.gr
www.facebook.com/klidarithmos.gr

ISBN 978-960-461-808-8

9 789604 618088